

siddelse af disse Grunde, fordi det vil være et Gode for den, men jeg siger: det vil være til Skade for Byens Indvaanere. Man siger, at Communalbestyrelsen er gaaet ind derpaa; men for det Første veed man jo ikke Andet end de Mænds Ord, der have udtalt det; jeg troer derpaa; sjøndt det forekommer mig forunderligt under de nærværende Forhold, hvor Communalbestyrelsen veed, at der er saa mange Indvaanere, der have ondt ved at udrede Skat, fordi de ikke kunne finde Leiere til deres Eiendomme, og det forekommer mig, at den ikke har repræsenteret disse Beboere i det Dieblit, den er gaaet ind paa Ansætteligheden af en saadan Foranstaltning. Communalbestyrelsen er ligeoverfor den Expropriationslov ingen Repræsentant; ligeoverfor en Expropriationslov er ingen andre Repræsentanter end de, der skulle exproprieres. Spørg dem, og lad deres Mening ligge for i klare Ord, og lad os høre, at der er blevet gjort dem Tilbud for deres Eiendomme, som ere rimelige og fornuftige, før man forlanger, at der skal gives en Lov for at drive dem ud med Magt. Jeg gjentager: der er slet intet Hastværk med denne Sag; dog jeg skal ikke fortsætte Forhandlingen fra min Side længer; men jeg er overbevist om, at Enhver, der vil haandhæve Spørgsmaalet om Eiendomsretten, forkaster den foreliggende Lov. Den er ikke en Nødvendighed, men den er kun et Redskab, man giver i Haanden paa Ministeriet, for at det kan bruge det, naar det vil, ganske vist indenfor en Tidsbegrænsning, men der er lang Tid nok til at plage Folk, og maaskee til ingen Nytte, og til efter den ærede Rigsdagsmands (Schovelins) Udtalelse at forsøge paa, om man ikke ved Hjælp deraf kan tage en 2, 3 Millioner ud af deresomme. Han vil maaskee svare: Pengene ere ikke i deresomme — ganske vist, men det ligger i Servitutens Bessaffenhed; i det Dieblit Fæstningsværkerne ikke længere skulle være der, er Servituten paa Eiendommene der heller ikke længer, men de eies i fuld Udstrækning.

Indenrigsministeren ad interim:

Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand ikke tager Hensyn til det stillede Endbringsforslag til § 2. (Tscherning: Nej, det

er vrangere end Næsten!). Naar den ærede Rigsdagsmand vilde tage Hensyn dertil, troer jeg, han vil anerkende, at alle de af ham fremførte Indvendinger falde til Jorden. Hvad er det, der her er Spørgsmaal om? Der er Spørgsmaal om Betydningen af en Servitut, en Servitut, som af Staten er kjøbt, og som den i sin Tid har givet fuldstændig Erstatning for. Nu vil man, naagtet den er fuldstændig betalt, have, at der ikke skal erlægges Vederlæg for Dphøret deraf. Troer den ærede Rigsdagsmand, at man, naar man anlægger en Befæstning, da kan lægge en saadan Servitut paa Fæstningens Environs uden at at hde Erstatning? Troer den ærede Rigsdagsmand ikke, at de, paa hvis Eiendomme der vilde komme til at hvile en saadan Servitut, ville forlange Erstatning? Vilde det ikke være en Ubillighed, om vi skulde gaae ud fra den Grundsætning, at der kan paalægges saadanne Servituter uden Erstatning? Hvorledes kan man da gjøre den Forbring gjældende, at vedkommende Eiere skulde kunne forlange en Servitut, for hvis Paalæg de have erholdt Erstatning, høvet uden Erstatning? Disse to Ting hænge sammen: enten kan man paalægge en saadan Servitut, uden at de, paa hvis Eiendom den lægges, kunne kræve Erstatning, eller ogsaa ere de vedkommende Eiere ikke berettigede til, naar Eiendommen exproprieres, at forlange, at der ikke skal tages Hensyn til Servituten. Det er derfor netop et farligt Indgreb i Eiendomsretten, det ærede Medlem gjør ved den af ham opstillede Grundsætning; thi det følger deraf som en mindgaaelig Nødvendighed, at det skulde ligge i Krigsministeriets Magt ved nye Fæstningers Anlæg at lægge en Servitut paa de paagjældende Eiendomme uden Erstatning. Men lad det nu være som det være vil; lad Spørgsmaalet om denne Servituts Bessaffenhed være tvivlsomt, saa gjøre vi dog, hvis det af den ærede Rigsdagsmand for Rjebenbenhavn (E. E. Larsen) stillede Forslag til § 2 vedtages, ikke det allerfjerneste Indgreb i Nogens Eiendomsret, thi vi sige jo da: lad Domstolene afgjøre Betydningen af denne Indskrænkning, og det erkendes dog vel, at naar der er Tale om et bestaaende Retsforhold, og der er forskellige Meninger om dets Betydning,